

mærksom derpaa; thi, selv om han engang har troet, at der ikke skulde findes 100 danske Mænd, der kunde begaae, hvad han anseer for en Skændighed, nemlig at aflæde en Deel af det danske Folk Noget af dets Valgret, og ikke vil see, at man tillige paalæder den en ganske bethdelig Myndighed, maatte han dog allerede tidligere være kommen til den sørgelige Overbeviisning, at han nærer for gode Tanker om Menneskene, at der virkelig er 100 danske Mænd, af hvilke Fleertallet kan være flet nok til at gaae ind paa noget Saadant, og han burde da have sagt til os med den Myndighed og Indflydelse, som hans Erfaring og Alder give ham: Tager Eder iagt! foruden, at I gjøre Uret i det Hele, saa gjøre I ogsaa Uret i det Enkelte ved at tage § 37 i den Skikkelse, hvori den foreligger; jeg vil ikke paa nogen Maade føre Eder i Fristelse, forandrer dette itide, thi ellers kommer jeg ved den 7de Forhandling og gjør opmærksom derpaa. Dette vilde have været ærligt, det vilde have været smukt, det vilde have været loyalt! — Naar nu den samme ærede Rigsdagsmand gjør den Bemærkning, at vi i vor Lovgivning have en bestemt Definition af, hvad der er „Skat og Afgift“ og hvad ikke, saa vil jeg tillade mig at spørge, hvor denne Definition findes. Det er rigtignok mange Aar siden, at jeg har taget juridisk Examen, men jeg kan dog med Bestemthed erindre, at mellem de Definitioner, som dengang vidstes at være i Lovgivningen, fandtes der ingen af „Skat og Afgift“, og det synes snarere, som om det ærede Medlem i en Gensindighed har opfundet dette, at der skulde være en saadan Definition. Jeg skal endnu give ham et grundlovmæssigt Beviis for, at „Skat og Afgift“ er i vor Lovgivning eensbetydende med „Bidrag“, og derfor denne Forhandling førtes længe, tvivler jeg ikke om, at der vilde strømme en Rigdom af Materiale til saadanne Beviser ind til mig, da disse saa Minuter allerede have været tilstrækkelige til at skaffe et saa stort Arsenal af Vaaben tilveie. Hvis de Herrer ville see

i Grundloven af 5te Juni 1849, den gamle Grundlov, den rigtige gamle Grundlov, ikke den nye, thi den duer jo ikke, saa ville de i § 82 finde denne Bestemmelse: „Ingen er pligtig at yde personlige Bidrag til nogen anden Gudsdyrkelse end den, som er hans egen.“ — Personlige Bidrag staaer der; dette er da ogsaa noget aldeles Vagt og Ubestemt! Nei, „Skat og Afgift“, det er sikkert, det er paalideligt, men „Bidrag“ betyder Intet! Nu have vi imidlertid Grundlovens § 82 liggende for os, hvor „Bidrag“ er aldeles identisk med „Afgift“, complet identisk. Ogsaa deraf ville de Herrer see, at vi ikke behøve at være bekymrede, fordi vi gaae ind paa Grundlovsudkastets § 37, som den nu foreligger. Endnu kun een Ting. Jeg oplyste, at denne Umbytning af Ordene „Skat og Afgift“ med „Bidrag“ ligeledes fandtes i Valgloven af 16de Juni 1849, og hvad svarede saa det ærede Medlem derpaa? Han svarede: Ja, dette kommer ikke i Betragtning, thi der foreligger en anden Valglov, som er senere, og efter hvilken de eventuelle nye Valg skulle foregaae, og i denne er Ordet „Bidrag“ ubeladt. Jeg har ikke haft Tid til at see efter, men jeg tvivler næsten paa, at dette er rigtigt. Efter den Sikkerhed, hvormed det ærede Medlem har talt om, at der fandtes en afgjort Definition af Ordene „Skat og Afgift“, medens han nu ikke kan sige, hvor den findes (Tschering: Jeg har ikke haft Ordet siden!) vel! det kommer maastee — saa tillader jeg mig at betvivle, at Ordet „Bidrag“ er ganske fjernet fra den nye Valglov; men dette er i alt Fald ikke Spørgsmaalet. Spørgsmaalet er blot dette, om disse to Udtryk findes brugte jævnsides med hinanden eller ikke i gjældende Lov, men, at Valgloven af 16de Juni 1849 er en indtil dette Dieblit gjældende Lov, kan der ikke være Skygge af Tvivl om. Facit er altsaa dette, at den af det ærede Medlem opjagede Feil aldeles Intet har at betyde, og hans Bemærkninger beroe paa en Mangel paa Rundskab hos ham om, hvorledes Lovsproget ud-